

ΝΟΒΕΛΛΙ — ΣΑ·Υ·ΛΩΚ

Κίθα τον Όλύμπιον Τεχνίτη. Κ' έμέθυσα με τὸ γασίς τῆς Τέχνης του. Καί τὸν έχειροκρότησα κ' εγώ, ὅπως τὸν έχειροκρότησαν καί τέτοιοι ἄλλοι. Κ' έθεώρητα τὰ χειροκροτήματά μου, ὡς θεόβληστα. ὡς εγκλήματα στοναγρῶν, τὸ ἑποῖον ἀτυχεϊδῆτως ἀέπρακτα.

Δέν χειροκροτεῖ κανένας ὅταν βλέπει, πρὸ τῆς φυγῆς του ἀνοιγόμενον τὸν Παράδεισον με τὸ χρυσὸ κλειδὶ τῆς αἰωνίας Εὐμορφιάς, τῆς ὑπερόχου Τέχνης, τῆς ὑπεργείου Καλωσύνης. Δέν χειροκροτεῖ, ἀλλὰ βοθίζετα· εἰς ἔκστασιν, ἀλλὰ προσεύχεται ἐνδοσύχως, ἀλλὰ κάμπτει τὰ γόνατα.

Όλίγον διήρκεσε ἡ γοητεία. Δυὸ ὄρες. Σχεδὸν καθόλου. Οἱ στιγμῆς ὅμως αὐτῆς, οἱ μεγάλες, εἶνε ἡ Αἰωνιότης ὀλόκληρη τὴν ὁποῖαν έννοωσα, μαζῆ με τὴν ἡρεμίαν τῆς μεγάλης Τέχνης, ἡ ὁποῖα ἀπλώθηκε στὴν φυγὴν μας ἡ ὁποῖα ἐχάραξε σ' αὐτὴν τὴν αἰωνίαν, τὴν σθεεστη ἀνάμνησιν.

ὦ, οἱ μεγάλες αὐτῆς καί οἱ σπάνιες στιγμῆς ποῦ ἀντικρύζει κανένας ὅλην τῆς εὐμορφίαν τῆς ζωῆς!..

ΘΕΑΤΗΣ